

48 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ ΝΟΕΜΒΡΗ ΨΩΜΙ – ΠΑΙΔΕΙΑ – ΥΓΕΙΑ – ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΟ ΙΔΙΟ ΑΔΙΚΑΙΩΤΑ, ΤΟ ΙΔΙΟ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

«Ήταν μία λέξη μονακά» στα τραγούδια της εποχής... μία λέξη όμως που 48 χρόνια μετά δεν είναι καθόλου αυτονόητη για τους λαούς. Οι νέες γεωπολιτικές εντάσεις στην Ανατολική Ασία, την Ουκρανία, το Ιράν, το Αφγανιστάν, την Ανατολική Μεσόγειο είναι κάποια από τα απόνερα της παρατεταμένης διεθνούς αστάθειας και μόνο κινδύνους κυοφορούν για τους λαούς και την ειρήνη. Είναι σίγουρο ότι οι ΗΠΑ δεν πρόκειται να σταθούν αμέτοχες στην αμφισβήτηση της παντοδυναμίας τους και την αντίστοιχη μετατόπιση του κέντρου οικονομικής παραγωγής και πολιτικής ισχύος προς τη μεριά της Ασίας και της Κίνας. Η συμφωνία ΑΥΚΟΥΣ όσο και η επέκταση της συμφωνίας μεταξύ ΗΠΑ-Ελλάδας με την αναβάθμιση και τη δημιουργία νέων βάσεων αποτελούν ένα πρώτο δείγμα, ενώ το μόνο σίγουρο είναι ότι οι διεθνείς ανακατατάξεις θα σημάνουν ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, πολεμικές συρράξεις, αιματοκύλισμα για τους λαούς και προσφυγιά.

Ο αταλάντευτος προσανατολισμός του Νοέμβρη ενάντια στην ιμπεριαλιστική πολιτική των ΗΠΑ, του ΝΑΤΟ και της ελληνικής αστικής τάξης που θυσιάζει τον Λαό στο βωμό των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων, παραμένουν συγκλονιστικά επίκαιρα. Ιδιαίτερα τη στιγμή που το ελληνικό κεφάλαιο διεκδικεί διακαώς το ρόλο του ΝΑΤΟϊκού τοποτηρητή και του εγγυητή των κυρίαρχων συμφερόντων τόσο στην περιοχή των Βαλκανίων όσο και της Ανατολικής Μεσογείου. Η συμφωνία με τη Γαλλία και τα αμέτρητα ποσά για τα εξοπλιστικά προγράμματα είναι το μόνο σχέδιο που ακολουθεί πιστά η ελληνική αστική τάξη για να «αναβαθμίσει» τον ελληνικό καπιταλισμό και την θέση του. Μία χρεωκοπημένη προσπάθεια να εξαργυρώσει τη γεωπολιτική της θέση και την πρόσδεση σε ΝΑΤΟ, ΕΕ και ΟΝΕ σε ανταγωνιστικό πλεονέκτημα για την προώθηση των ιμπεριαλιστικών της στόχων. Δεν είναι τυχαίο πώς σύσσωμο το πολιτικό προσωπικό από τη ΝΔ και το ΣΥΡΙΖΑ ως το ΚΙΝΑΛ και

του ακροδεξιού-φασίστες της Ελληνικής Λύσης εμφανίζεται ενοποιημένο σε αυτή την κατεύθυνση.

Για ακόμη μία χρονιά ο εορτασμός του Πολυτεχνείου θα διεξαχθεί την ώρα που εργάτες πέφτουν νεκροί πάνω στο μεροκάματο, που ντελιβεράδες αφήνουν την τελευταία τους πνοή στην άσφαλτο, που ο οικονομικός στραγγαλισμός και η ισοπέδωση εργατικών δικαιωμάτων και κατακτήσεων μαυρίζει κάθε προοπτική για τον κόσμο της εργασίας και τη νεολαία. Μπορεί η πρωτοφανής παγκόσμια ύφεση του 2020 να ανακόπτεται, αυτό όμως οφείλεται κυρίως στα νομισματικά και δημοσιονομικά μέτρα στήριξης από τις κεντρικές τράπεζες, καθώς η πανδημία επέτεινε και επέκτεινε τα αδιέξοδα ξεπεράσματος της παρατεταμένης κρίσης της περασμένης δεκαετίας. Η μεγέθυνση του ΑΕΠ και το «θαύμα της βαριάς βιομηχανίας του τουρισμού που άγγιξε τα επίπεδα του 2019» πλασάρεται από την κυβέρνηση ως προπέτασμα καπνού. Στην ουσία δεν αντικατοπτρίζει τις πραγματικές συνθήκες διαβίωσης του λαού, τα μεροκάματα-ψίχουλα, τον ανοιχτό κίνδυνο της φτωχοποίησης για ακόμη περισσότερες κοινωνικές μερίδες και υπερχρεωμένα νοικοκυριά από τον «τσουχτερό» χειμώνα που έρχεται.

Οι εξαγγελίες της ΝΔ για διπλή αύξηση του κατώτατου μισθού από το 2022 εξανεμίζονται μπροστά στις πληθωριστικές πιέσεις. Οι ανατιμήσεις σε βιομηχανικά μέταλλα και πρώτες ύλες, όπως επίσης η αύξηση τιμής ιδιαίτερα της ενέργειας και των βασικών αγαθών θα πλήξουν οριζόντια το πραγματικό διαθέσιμο εισόδημα και συνάμα την αγοραστική δύναμη των νοικοκυριών που έχουν χτυπηθεί ανελέητα και δεν έχουν καταφέρει να ορθοποδήσουν από το 2009 και έπειτα. Και όλα αυτά τη στιγμή που ο κατώτατος μισθός βρίσκεται ήδη κάτω από το όριο σχετικής (και απόλυτης) φτώχειας, ενώ το ποσοστό των νοικοκυριών που δυσκολεύονται να καλύψουν βασικές ανάγκες διαβίωσης και έχουν μηδενικές αποταμιεύσεις είναι εξαπλάσιο συγκριτικά με άλλες χώρες της Ευρωζώνης.

Απέναντι σε αυτή την κατάσταση η πολιτική ατζέντα της ΝΔ υπαγορεύεται από το δόγμα του «ελάχιστου κράτους» που αφήνει το λαό απροστάτευτο και αβοήθητο σε όλες τις όψεις της δημόσιας και ιδιωτικής σφαίρας. Το είδαμε

στη πρωτοφανή συρρίκνωση της Δημόσιας Υγείας, στους γιατρούς που λιποθυμούν από τις ατελείωτες εφημερίες και τους ανθρώπους που πέθαιναν μόνοι και αβοήθητοι στα σπίτια τους. Το είδαμε με την παραβίαση των υγειονομικών μέτρων να γίνεται νόμος στους χώρους δουλειάς, όπου η τήρηση των πρωτοκόλλων από την εργοδοσία πήγε περίπατο και οι περιβόητοι έλεγχοι αποδείχθηκαν κυβερνητικά φούμαρα. Το είδαμε στην τεράστια περιβαλλοντική καταστροφή του καλοκαιριού, στην παράδοση της λαϊκής παρουσίας στις φλόγες, στην ανυπαρξία δασοπροστασίας-δασοφυλάξης και στο υποστελεχωμένο πυροσβεστικό σώμα με τον απαρχαιωμένο εξοπλισμό. Το ξαναβλέπουμε στην απουσία δομών κοινωνικής πρόνοιας και φροντίδας στους πληγέντες από τις πρόσφατες πλημμύρες και σεισμούς αλλά και στην ανυπαρξία οποιουδήποτε ουσιαστικού μέτρου ώστε να σταθούν οι τοπικές κοινωνίες ξανά στα πόδια τους, ώστε οι άνθρωποι να μείνουν και να δουλέψουν στον τόπο τους. Αντ' αυτών η ΝΔ πριμοδότησε την πρόσληψη πανεπιστημιακής αστυνομίας, την ενίσχυση των καναλαρχών που τη στηρίζουν και τα υπέρογκα εξοπλιστικά επιβεβαιώνοντας για άλλη μια φορά ότι δεν πρόκειται να δώσει δεκάρα ούτε για την προστασία της ζωής του λαού ούτε για τις πραγματικές κοινωνικές ανάγκες.

Την ίδια στιγμή ο νόμος της σιδηράς πειθαρχίας και της ιδεολογικής συμμόρφωσης αναγορεύεται σε μοναδικό πολιτικό εργαλείο της κυβέρνησης για να εκβιάσει τη συναίνεση από τον κόσμο της εργασίας και τη νεολαία. Το επιχειρεί στα πανεπιστήμια προσπαθώντας να τελειώνει με το φοιτητικό συνδικαλισμό, τις διεκδικήσεις των νέων ανθρώπων, τα αντιαναδιαρθρωτικά κινήματα. Το επιχειρήσει όλο το προηγούμενο χρονικό διάστημα με τις απαγορεύσεις των κινητοποιήσεων και την καθιέρωση ενός πολιτικού κλίματος που θυμίζει τις σκοτεινές εποχές της ανελευθερίας, του μισού λόγου, της εξόντωσης του «εσωτερικού εχθρού».

Το επιχειρεί με το πραξικόπημα Χατζηδάκη, που θέλει να ξεμπερδέψει με το εργατολαϊκό κίνημα, να αναγορεύσει ως μοναδικό συνομιλητή της τον κρατικό συνδικαλισμό της ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, να φιμώσει τις οργανωμένες και ζωντανές δομές του συνδικαλισμού που εκφράζουν την αγανάκτηση

και τις ανάγκες των ανθρώπων του καθημερινού μόχθου, τα σωματεία. Προωθεί τις ηλεκτρονικές ψηφοφορίες, καθιερώνει τα ηλεκτρονικά αρχεία (ΓΕΜΗΣΟΕ) και προστάζει τα σωματεία σε πολιτική υπακοή και ιδεολογική συμμόρφωση. Επιχειρεί να καταστήσει τον συνδικαλισμό ακίνδυνο, να μετατρέψει τις μαχητικές διεκδικήσεις σε προσφυγή στη διαιτησία, να ποικινοποιήσει τις απεργιακές περιφρουρήσεις, να γραφειοκρατικοποιήσει και να επιβραδύνει τη δυνατότητα άμεσων απαντήσεων των συνδικάτων στις εργοδοτικές προκλήσεις και τον κυβερνητικό εμπαιγμό. Καθιστά εν τέλει τα σωματεία διακοσμητικούς παράγοντες χωρίς δυνατότητα συλλογικών διαπραγματεύσεων και σύναψης συλλογικών συμβάσεων εργασίας, ρευστοποιεί τον εργάσιμο χρόνο και νομιμοποιεί την απλήρωτη εργασία. Και όλα αυτά τη στιγμή που καταργεί κάθε θεσμικό δίκτυο ασφαλείας για την εργασιακή, κοινωνική και οικονομική

προστασία του εργαζόμενου και τον καθιστά υπήκοο του εργοδότη ο οποίος αναγορεύεται σε μοναδικό ρυθμιστή της εργασιακής σχέσης.

Η Κυβέρνηση θέλει να τελειώνει με τους αγώνες του εργατικού κινήματος γι' αυτό και εξαπολύει αυτή την λυσσαλέα επίθεση. Ξεχνά όμως ότι ο συνδικαλισμός και το εργατικό κίνημα, η οργάνωση των εργαζομένων για τη συλλογική διεκδίκηση των δικαιωμάτων και των αναγκών τους, δεν καταργούνται με νομοσχέδια. Τα σωματεία και ο λαός δεν φιμώνονται όσο οι πολιτικές του κεφαλαίου γεννούν φτώχεια, ανεργία, εξαθλίωση και συνεπώς αντιστάσεις και αγώνες εναντίον τους.

Ταυτόχρονα η κυβέρνηση ξεχνά την σπίθα και τις ισχυρές παρακαταθήκες εκείνου του Νοέμβρη που τάραξε τα λιμνάζοντα νερά της ιστορίας και συνεχίζει να εμπνέει τους αγώνες του σήμερα.

Ο ΠΑΛΜΟΣ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΤΟΥ '73 ΧΤΥΠΑΕΙ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Για κάποιους ο Νοέμβρης του '73 ήχησε σαν καθυστερημένος απόηχος των πολύμορφων αμφισβητήσεων της καπιταλιστικής και ιμπεριαλιστικής κυριαρχίας που σημάδεψαν τη δεκαετία του '60. Για τα ελληνικά ιστορικά και πολιτικά δεδομένα, όμως, σίγουρα ακούστηκε «σαν πιστολιά σε κοντσέρτο».

Κι αυτό γιατί το πολυτεχνείο τάραξε την κοινωνική και πολιτική σιγή που είχε επιβάλει η Χούντα των Συνταγματαρχών, ανέτρεψε βίαια τα δρομολογημένα σχέδια «φιλελευθεροποίησης», αποτέλεσε μία ετεροχρονισμένη απάντηση στην στρατιωτικοπολιτική συντριβή του εργατολαϊκού κινήματος της δεκαετίας του '40 αλλά και στη φυσική και ιδεολογική του εξόντωση από το Κράτος των Εθνικοφρόνων. Ταυτόχρονα κατάφερε να δείξει πόση αναταραχή μπορεί να προκαλέσει η συνάντηση του νεολαϊστικού ριζοσπαστισμού με τα εργατολαϊκά αιτήματα και διεκδικήσεις. Πώς μία φοιτητική διαμαρτυρία μπορεί να αποκτήσει χαρακτηριστικά πλατιάς λαϊκής εξέγερσης με αντιχουντικά και αντιιμπεριαλιστικά συνθήματα αλλά και με σαφή ταξικό προσανατολισμό

ενάντια στην ελληνική αστική τάξη, τις παραγωγικές και πολιτικές επιλογές της.

Η σημασία της εξέγερσης, όμως, είναι βαθύτερη καθώς δεν κατάφερε να αναστρέψει μονάχα το πολιτικό κλίμα στην κοινωνία αλλά και στην ίδια την Αριστερά που είχε εξοντωθεί από τις εξορίες, τα ξερονήσια, τα βασανιστήρια, το αντικομμουνιστικό μένος του μετεμφυλιακού κράτους. Έτσι, η βίαιη εισβολή του λαϊκού παράγοντα διέρρηξε την απογοήτευση και τη φοβικότητα και επανέφερε στο ιστορικό προσκήνιο τις μνήμες των πιο ένδοξων στιγμών της ταξικής πάλης, της εποποιίας της εαμικής αντίστασης, του ΔΣΕ, των εργατικών και νεολαϊστικών συγκρούσεων των Ιουλιανών.

Το Πολυτεχνείο κατάφερε να αποτελέσει πολιτική μήτρα και ιστορικό σημείο έμπνευσης για όλους τους μεταπολιτευτικούς αγώνες του νεολαϊστικού ριζοσπαστισμού, τροφοδοτώντας τις συγκρούσεις και τις ανειρήνευτες μάχες της σπουδάζουσας νεολαίας και αφήνοντας σημαντικές παρακαταθήκες στον φοιτητικό συνδικαλισμό και τους φοιτητικού συλλόγου.

Το Πολυτεχνείο του '73 αποτέλεσε το κορύφωμα της αντιδικτατορικής πάλης και δίκαιωσε την πολιτική πεποίθηση ότι μένουν πάντα κάποιες ανοιχτές χαραμάδες για να πραγματοποιήσουμε το αδύνατο. Αυτός είναι και ο λόγος για τον οποίο το μακρινό «τότε» συνεχίζει να εμπνέει, να παραμένει ζωντανό, επίκαιρο και πολιτικά χρήσιμο στο «εδώ και τώρα». Γιατί μας υπενθυμίζει ότι ακόμα και στον πιο δυσμενή πολιτικό συσχετισμό ο λαϊκός παράγοντας μπορεί να απαρνηθεί τα δεσμά του και να ανοίξει το δρόμο των κοινωνικών ανατροπών. Μας υπενθυμίζει ότι ο κοινός, μαχητικός αγώνας των εργαζόμενων και των νέων, χωρίς τεχνητούς διαχωρισμούς στη δράση, μπορεί να συγκρούεται με το κυρίαρχο αφήγημα και να νικά.

Γι' αυτό ο παλμός του θα συνεχίσει να χτυπάει στους αγώνες του λαού και της νεολαίας, γι' αυτό θα συνεχίσει να ΖΕΙ μέσα από τους αγώνες των λιμενεργατών της Cosco που λύγισαν μία τεράστια πολυεθνική, του αγώνες των διανομέων της efood και των εργαζομένων στα σύγχρονα σκλαβοπάζαρα, στους αγώνες των συνδικάτων και των σωματείων κόντρα στην αντεργατική και αντιλαϊκή λαίλαπα, στους αγώνες της νεολαίας που προσπαθεί να βρει τους δικούς της Νοέμβρηδες.

ΟΛΟΙ ΣΤΟΝ ΤΡΙΗΜΕΡΟ ΕΟΡΤΑΣΜΟ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

ΟΛΟΙ ΣΤΗ
ΠΑΛΛΑΪΚΗ
ΑΝΤΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗ
ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ
ΣΤΙΣ 17/11

**αριστερή
συσπείρωση**

aristerisispeirosi.gr

aristerisispeirosi@aristerisispeirosi.gr